

GEBORGEN

Fotograaf Dirk Lambrechts vat een ziel onder een WOII-deken

PORTRET

KARIM OSMANI

DEZE 47-JARIGE ANTWERPENAAR WERKTE ALS MODEL VOOR DRIES VAN NOTEN EN ANN DEMEULEMEESTER EN WAS OOK ACTEUR. HIJ DEED DE INRICHTING VOOR HORECAZAKEN ALS TASSO IN BRUSSEL EN MOGADOR, 1200 ASA EN FERRIER 30 IN ANTWERPEN. HIJ HEEFT GROTE PROJECTEN ALS STRANTWERPEN OP ZIJN NAAM, EN IN MARRAKECH RICHTTE OSMANI HET VIJFSTERRENHOTEL LES JARDINS DE LA KOUTOUBIA IN.

tekst LENE KEMPS

“Al fietsend werd ik aangereiden door een auto. Ik had de klassieke bijna-doodervaring. Een lange tunnel met mooi licht, een magisch geluid dat me naar boven zoog en aan het eind zag ik mijn opa die teken deed dat het mijn moment nog niet was, dat ik terug moest. ‘Maak het af’, zei hij. Ik ben lang boos geweest omdat hij niet duidelijker kon zijn. Maak wat af? Maar bang ben ik niet meer. Niet van de dood, niet van het onbekende.

“Als mijn leven verfilmd wordt, moet dat door Adil en Bilal. Mijn moeder is Algerijns, mijn vader Tunesisch, ze hebben me allebei in de steek gelaten. Ik ben geboren in Parijs en opgevoed door een pleegfamilie in België die ook niet bepaald een prijs verdient als ouders van het jaar. Maar wat kon ik doen? ‘Wie zullen ze geloven,’ zei mijn pleegvader, ‘zo’n boefje als jij, of een brave burger als ik?’ Instellingen, jeugdhuizen, en wegvluchten naar Parijs verstopt in de trein, in de ruimte boven het toilet. Echt, Adil en Bilal, ik zeg het je.

“Mijn familie in Saint-Denis is crapuul, ik heb er geen ander woord voor. Maar toen ik aanbelde, deed de partner van mijn moeder open, Jacques. Hij heeft zich over me ontfermd. Hij was loodgieter en nam me mee naar zijn werven. Veel van wat ik nu doe, heb ik van hem geleerd. Mijn moeder was jaloers op de band die ik had met Jacques en schreef me in Algerije in bij het leger. Dat soort moeder was ze. Dus werd het weer vluchten.

“Ik heb mijn weg gevonden. Soms denk ik dat ik interieurs ben gaan ontwerpen omdat ik nooit een thuis heb gehad. Dus maak ik nestjes, waarin anderen zich thuis voelen. Omdat ik altijd een buitenstaander ben geweest, ken ik geen regels of beperkingen. Waar anderen een doodlopend straatje zien, zie ik grote mogelijkheden. Acteren, een restaurant inrichten, Strantwerpen...

“Ik ben ‘thuis’ als ik werk. Ik verlies mezelf in de taak en vergeet de tijd. Vreemd genoeg voelt reizen vaak aan als thuiskomen.

“Er zijn twee momenten in het leven dat ze je in een deken wikkelen. Bij je geboorte en bij je dood. Tussenin ga je op zoek naar wat die deken zou kunnen vervangen.”

grooming ELKE BINNEMANS VOOR SISLEY PARIS